

Czy art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej tudzież art. 91 ust. 1 lit. c) tego traktatu oraz przyjęte na podstawie tych przepisów środki jak decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym zezwalają na to aby zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i wyroków tudzież środków mających na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego według uznania państwa członkowskiego — znajdującego wyraz w przyjęciu aktu prawnego, zgodnie z którym przesłanki wniesienia skargi do sądu właściwego także w sprawach karnych oraz zastosowania przepisów procesowych prawa krajowego z dziedziny dostępnych środków procesowych w wypadku oskarżenia o popełnienie czynu karalnego nie podlegają zastosowaniu — nie znajdowała zastosowania do decyzji o nałożeniu kary pieniężnej lub grzywny w związku z naruszeniem przepisów o ruchu drogowym, jeżeli w okolicznościach postępowania przed sądem krajowym do wspomnianej decyzji odnoszą się następujące uwagi:

- a) czyn jest wypadkiem drogowym, w wyniku którego powstały szkody majątkowe, należy uznać, że został popełniony w sposób zawiniony i że jest karalny jako naruszenie prawa administracyjnego;
- b) w związku z wysokością przewidzianej kary pieniężnej i grzywny decyzja o ich nałożeniu nie może zostać zaskarżona przed sądem a osoba nie ma możliwości wykazania, iż nie ponosi winy za zarzucony jej czyn;
- c) zaznaczona w decyzji liczba punktów zostaje odebrana jako automatyczny skutek prawomocności decyzji;
- d) w ramach wprowadzonego systemu prawa jazdy, przy wydaniu którego przyznaje się określoną liczbę punktów w celu uwzględnienia popełnionych naruszeń odebranie punktów w oparciu o niezaskarżalną decyzję o nałożeniu kary również stanowi automatyczny skutek prawny;
- e) w razie gdy środek przymusu w postaci odbioru prawa jazdy w związku z utratą prawa do prowadzenia pojazdów, które stanowi automatyczny skutek prawny odbioru przyznanej na początku liczby punktów zostaje zaskarżony przed sądem nie dochodzi do sądowej kontroli zgodności z prawem niezaskarżalnych decyzji o nałożeniu kary, na mocy których punkty zostały odebrane.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Węgry) w dniu 21 stycznia 2011 r. — Allianz Hungária Biztosító Zrt., Generali-Providencia Biztosító Zrt., Gépjármű Márkakereskedők Országos Szövetsége, Magyar Peugeot Márkakereskedők Biztosítási Alkusz Kft., Paragon-Alkusz Zrt., następca prawny Magyar Opelkereskedők Bróker Kft. przeciwko Gazdasági Versenyhivatal

(Sprawa C-32/11)

(2011/C 145/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Węgry).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Allianz Hungária Biztosító Zrt., Generali-Providencia Biztosító Zrt., Gépjármű Márkakereskedők Országos Szövetsége, Magyar Peugeot Márkakereskedők Biztosítási Alkusz Kft., Paragon-Alkusz Zrt., następca prawny Magyar Opelkereskedők Bróker Kft.

Strona pozwana: Gazdasági Versenyhivatal.

Pytania prejudycjalne

Czy można uznać za porozumienia sprzeczne z art. 101 TFUE ust. 1 (których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz rynku wewnętrznego), takie porozumienia dwustronne podpisane pomiędzy ubezpieczycielem i określonymi warsztatami samochodowymi lub pomiędzy ubezpieczycielem a stowarzyszeniem warsztatów samochodów, na podstawie których cena za roboczogodzinę płaconą przez ubezpieczyciela warsztatowi samochodowemu za naprawę ubezpieczonych przez niego samochodów zależy między innymi, od liczby i odsetka ubezpieczeń zawartych przez ubezpieczyciela za pośrednictwem tego warsztatu, który działa jako agent ubezpieczeniowy owego ubezpieczyciela?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2011 r. — Yoshikazu Iida przeciwko Stadt Ulm

(Sprawa C-40/11)

(2011/C 145/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yoshikazu Iida.

Strona pozwana: Stadt Ulm.

Pytania prejudycjalne**A. W przedmiocie art. 2, 3 i 7 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾**

- 1) Czy w świetle w szczególności art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w rozszerzającej wykładni art. 2 pkt 2 lit. d) dyrektywy 2004/38/WE „członkiem rodziny” jest rodzic dziecka będącego obywatelem Unii Europejskiej i korzystającego ze swobody przemieszczania się, gdy rodzic ten, będący obywatelem państwa trzeciego i uprawniony do opieki nie pozostaje na utrzymaniu tego dziecka?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy w świetle w szczególności art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w rozszerzającej wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, dyrektywa ta ma zastosowanie także do tego rodzica, gdy nie towarzyszy lub nie dołącza do swego dziecka, które przeprowadziło się do innego państwa członkowskiego, lecz w dalszym ciągu zamieszkuje w państwie członkowskim pochodzenia dziecka?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy w świetle w szczególności art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w rozszerzającej wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE rodzic ten ma prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące w państwie członkowskim pochodzenia dziecka, w każdym razie dopóki trwa i jest rzeczywiście wykonywane prawo do opieki?

B. W przedmiocie art. 6 ust. 1 TUE w związku z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej

- 1.a) Czy zgodnie z art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze wariant drugi Karty praw podstawowych, ma ona zastosowanie już wówczas, gdy przedmiot sporu zależy od ustawy krajowej (lub od fragmentu ustawy), która między innymi — ale nie wyłącznie — transponuje dyrektywy?
- 1.b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy zgodnie z art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze wariant drugi Karty praw podstawowych, ma ona zastosowanie już z tego względu, że skarżącemu może przysługiwać unijne prawo pobytu i w związku z tym mógłby on na podstawie art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy w sprawie swobodnego przemieszczania się obywateli Unii Europejskiej (Freizügigkeitsgesetz/EU), żądać wydania karty pobytu

owej członka rodziny obywatela Unii przewidzianej w art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2004/38/WE?

- 1.c) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy w świetle art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze wariant drugi Karty praw podstawowych, w rozwinięciu orzecznictwa Trybunału w sprawie ERT (wyrok z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie C-260/89, Rec. s. I-2925, pkt 41-45), karta ta ma zastosowanie, jeżeli państwo członkowskie ogranicza prawo pobytu ojca będącego obywatelem państwa trzeciego i uprawnionego do opieki nad niepełnoletnią obywatelką Unii Europejskiej, która przebywa głównie w innym państwie członkowskim Unii wraz z matką ze względu na jej działalność zawodową?
- 2.a) Jeżeli Karta praw podstawowych ma zastosowanie: czy bezpośrednio z art. 24 ust. 3 też karty można wywieść europejskie prawo pobytu ojca będącego obywatelem państwa trzeciego, w każdym razie dopóki jest on uprawniony do opieki na dzieckiem będącym obywatelem Unii i rzeczywiście tę opiekę wykonuje, nawet jeśli dziecko to przebywa głównie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?
- 2.b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy ze swobody przemieszczania się przysługującej dziecku będącemu obywatelem Unii Europejskiej na podstawie art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w danym przypadku w związku z art. 24 ust. 3 też karty, wynika europejskie prawo pobytu ojca będącego obywatelem państwa trzeciego, w każdym razie dopóki jest on uprawniony do opieki nad wskazanym dzieckiem i rzeczywiście tę opiekę wykonuje, aby w szczególności prawo swobodnego przemieszczania się dziecka będącego obywatelem Unii nie zostało pozbawione skuteczności (effet utile)?

C. W przedmiocie art. 6 ust. 3 TUE w związku z ogólnymi zasadami prawa Unii

- 1) Czy „niepisane” prawa podstawowe Unii Europejskiej rozwijane w orzecznictwie Trybunału począwszy od wyroku z dnia 12 listopada 1969 r. w sprawie 29/69 Stauder, Rec. s. 419, pkt 7, aż np. po wyrok z dnia 22 listopada 2005 r. w sprawie C-144/04 Mangold, Rec. s. I-9981, pkt 75 mogą mieć zastosowanie w pełnym zakresie, nawet jeśli w konkretnym przypadku Karta praw podstawowych Unii Europejskiej nie ma zastosowania; inaczej mówiąc, czy prawa podstawowe, które obowiązują w dalszym ciągu jako ogólne zasady prawa Unii zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE istnieją w sposób autonomiczny i niezależny obok nowych praw podstawowych Karty praw podstawowych zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy celem skutecznego wykonania prawa opieki z ogólnych zasad prawa Unii — mając w szczególności na uwadze prawo do poszanowania życia rodzinnego ustanowione w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — można wywieść europejskie prawo pobytu

będącego obywatelem państwa trzeciego ojca niepełnoletniej obywatelki Unii przebywającej głównie w innym państwie członkowskim Unii wraz z matką ze względu na jej działalność zawodową?

D. W przedmiocie art. 21 ust. 1 TFUE w związku z art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

W przypadku, gdyby art. 6 ust. 1 lub 3 TUE nie pozwalały na udzielenie skarżącemu europejskiego prawa pobytu: czy w rozwinięciu orzecznictwa Trybunału w sprawie Zhu i Chen (wyrok z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-200/02, Zb.Orz. s. I-9925, pkt 45-47), z prawa do swobodnego przemieszczania się niepełnoletniej obywatelki Unii przebywającej głównie w innym państwie członkowskim Unii wraz z matką ze względu na jej działalność zawodową można na podstawie art. 21 ust. 1 TFUE, w danym przypadku w świetle art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, wywieść w przypadku ojca będącego obywatelem państwa trzeciego europejskie prawo pobytu w państwie pochodzenia dziecka celem skutecznego wykonania prawa opieki?

E. W przedmiocie art. 10 dyrektywy 2004/38/WE

W przypadku, gdyby uznane zostało europejskie prawo pobytu: czy rodzic będący obywatelem państwa członkowskiego ma w sytuacji skarżącego prawo do uzyskania „karty pobytowej członka rodziny obywatela Unii”, w danym przypadku na podstawie art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) — Dz.U. L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 31 stycznia 2011 r. — Finanzamt Frankfurt am Main V-Höchst przeciwko Deutsche Bank

(Sprawa C-44/11)

(2011/C 145/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Frankfurt am Main V-Höchst

Strona pozwana: Deutsche Bank.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zarządzanie majątkiem w postaci papierów wartościowych (zarządzanie portfelem), w ramach którego podatnik podejmuje w oparciu o własne uznanie odpłatnie decyzje o kupnie i sprzedaży papierów wartościowych oraz decyzje te wykonuje, dokonując zakupu i sprzedaży papierów wartościowych, jest zwolnione z podatku

— tylko jako zarządzanie specjalnym funduszem inwestycyjnym na rzecz większej liczby inwestorów łącznie na podstawie art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady (WE) 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), czy też

— jako indywidualne zarządzanie portfelem dla pojedynczych inwestorów na podstawie art. 135 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/112/WE (transakcja, której przedmiotem są papiery wartościowe, bądź pośrednictwo w takiej transakcji)?

2) Jakie znaczenie w ramach określania głównego i pomocniczego świadczenia ma okoliczność, że świadczenie pomocnicze nie stanowi dla klientów celu samego w sobie, lecz jedynie środek umożliwiający skorzystanie z głównego świadczenia usługodawcy na jak najlepszych warunkach, względem okoliczności, iż wynagrodzenie z tytułu świadczenia pomocniczego jest obliczane odrębnie i istnieje możliwość jego wykonania przed osoby trzecie?

3) Czy zakres zastosowania art. 56 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE obejmuje jedynie świadczenia wskazane w art. 135 ust. 1 lit. a)-g) dyrektywy 2006/112/WE, czy też również zarządzanie majątkiem w postaci papierów wartościowych (zarządzanie portfelem), nawet jeśli transakcja ta nie należy do zakresu zastosowania tego ostatniego przepisu?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 lutego 2011 r. — Content Services Ltd przeciwko Bundesarbeitskammer

(Sprawa C-49/11)

(2011/C 145/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Content Services Ltd.